

V TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Js 6:1-2a.3-8)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Mina, Jesaja, nägin kuningas Ussija surma-aastal Issandat istumas kõrgel ja üleval aujärjel. Tema rüü täitis kogu templi. Issanda kõrval seisis seeravid, ja igaühel neist oli kuus tiiba. Nad hüüdsid üksteisele ja ütlesid: “Püha, Püha, Püha on taevavägede Issand! Kogu maailm on täis tema kirkust!” Ja ukسلäved vankusid hüüdja valjust häälest ning koda täitus suitsuga. Aga mina ütlesin: “Häda mulle, ma olen kadunud! Sest ma olen rüvedate huultega mees, kes elab rüvedate huultega rahva keskel, kuid olen näinud kuningat, taevavägede Issandat.”

Siis lendas üks seeravitest minu juurde ja tal oli käes elav süsi, mille ta oli altarilt pihtidega võtnud. Ja ta puudutas sõega mu huuli ning ütles: “Vaata, see puudutas su huuli. Nüüd on sinu süü kaotatud ja sinu patt andeks antud.” Ja ma kuulsin Issanda häält küsivat: “Keda ma saadan, kes küll läheks meie ülesandega.” Aga mina ütlesin: “Vaata, siin ma olen, saada mind!”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 138:1-2. 3-5. 7e-8 R: 1b)

R: Issand, inglite ees ma laulan sulle.

Ma tänan sind kogu südamest, inglite ees ma laulan ja mängin sinule.

Sinu templi poole ma langen silmili

ja kiidan kõrgeks su nime sinu helduse ja ustavuse pärast.

Sest kõrgeks üle kõige oled sa tõstnud oma nime ja töötuse.

R:

Kui ma sinu poole hüüdsin, võtsid sa mind kuulda

ja rohkendasid mu hingejõu.

Kõik maailma kuningad tänavad sind, Issand, kuuldes sõnu sinu suult.

Nad laulavad Issanda teedel: Tõesti, Issanda au on suur!

R:

Sinu parem käsi aitab mind,

Issand ise viib minu eest kõik lõpule.

Issand, sinu heldus kestab igavesti,

ära jäta oma kätetööd.

R:

(Teine lugemine 1Ko 15:1-11)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, ma tuletan teile meelde Evangeeliumi, mida olen teile kuulutanud, mille te olete vastu võtnud ja milles kindlaks jäänud. Selle evangeeliumi läbi saate te õndsaks, kui te peate meeles neid sõnu, millega ma olen seda teile kuulutanud. Muidu on teie usk asjatu. Sest ennekõike olen ma teile teada andnud selle, mille ise olen vastu võtnud: et Kristus suri meie pattude eest, nii nagu ütlevad kirjad. Ta maeti, kuid kolmandal päeval ta tõusis üles, nii nagu ütlevad kirjad. Siis ilmus Kristus Keefasele, seejärel kaheteistkümnele. Pärast ilmus ta ühtaegu viiesajale vennale, mõned neist elavad praegugi, aga mõned on läinud magama. Hiljem ilmus ta Jaakobusele, siis kõikidele apostlitele ja lõpuks minule, äbarikule. Sest mina olen kõige vääritum apostlite hulgas; ma ei ole seda väärt, et mind apostliks hüütaks, sellepärast, et ma olen kirikut taga kiusanud.

Aga Jumala armust olen ma see, kes ma olen, ja tema armu töö ei ole minus viljatuks jäänud, vaid ma olen neist kõigist rohkem vaeva näinud. Ometi pole see mina, vaid Jumala arm minu sees. Aga olgu mina või nemad – see on meie kuulutus ja sellesse olete teiegi uskuma jäänud.

See on Jumala Sõna

(Salm enne evangeeliumi Mt 4:19)

Halleluuja. Käige minu järel, ütleb Issand,
ja mina teen teist inimesepüüdjad. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 5:1-11)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Kui Jeesus Gennetsareti järve ääres oli, tungis rahvahulk tema juurde, et kuulata Jumala sõna. Aga tema nägi kahte paati järverannas seisvat; kalurid olid paadist välja tulnud ja loputasid võrke. Siis astus ta paati, mis oli Siimoni oma, ja palus tal rannast veidi eemale sõuda. Ja ta istus ning õpetas rahvast paadist.

Aga kui ta lakkas kõnelemast, ütles ta Siimonile: “Sõua sügavasse vette ja heida võrgud loomuse katseks!” Siimon vastas ja ütles: “Õpetaja, me oleme kogu öö vaeva näinud ega ole midagi saanud, aga sinu sõna peale ma heidan veelkord oma võrgud.” Ja kui nad olid nõnda teinud, said nad nii suure hulga kalu, et võrgud ähvardasid rebeneda. Ja nad viipasid kaluritele teises paadis, et nad tuleksid neile appi. Nad tulid ja üheskoos täitsid nad mõlemad paadid nii, et parras veest vaevu

paistis.

Seda nähes heitis Siimon Peetrus Jeesuse jalge ette ning ütles: “Issand, mine minu juurest ära, sest ma olen patune inimene!” Oli ju hirm vallanud teda ja kõiki, kes olid ühes temaga – kalasaagi pärast, mis nad olid saanud – Jaakobust ja Johannest, Sebedeuse poegi, kes olid Siimoni seltsilised. Aga Jeesus ütles Siimonile: “Ära karda, nüüdsest peale hakkad sa inimesi püüdma.” Ja nad vedasid oma paadid kaldale ning läksid tema järel.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, tõenäosusteooria ütleb, et kui visata mündiga kulli ja kirja, siis peaks kümne viske korral langema münt nii, et viiel korral jääb nähtavale jääb üks pool ja viiel teine pool.

Proovige järele, aga üldiselt näitab praktika, et kümne viske korral maandub münt haruharva samavõrra kordi üht- ja teistpidi. Sest piisab ju, et münt kukub vaid ühel korral teisiti kui võrdsus nõuaks, ja juba seisamegi vastamisi olukorraga 60 protsenti 40 vastu.

Teine lugu on siis, kui visata münti tuhat korda. Võibolla ei ole tulemus täpselt viisada viiesaja vastu, kuid kindlasti jääb erinevus väiksemaks kui kümne viske korral. Sama nähtusega puutume kokku õppides ja harjutades. Nii et kui me ei saa meile antud ülesandega kohe hakkama, siis ei maksa jonnida, tuleb lihtsalt proovida veel ja veel.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, Jeesus ütles Peetrusele “Nüüdsest peale hakkad sa inimesi püüdma...” Või nii? Kui me oleme kristlased, kas siis tähendab see, et oleme kunagi sattunud inimesepüüdjate võrku, või nende poolt sööda sisse peidetud konksu endale kurku kinni hammustanud?

Tahes-tahtmata peame tunnistama, et väljend “inimeste püüdmine” ei kõla kõige paremini. See kujund jätab mulje, nagu võiks inimest juhtida Jumala ja mõistliku käitumise reeglite juurde ka vastu tema enda tahtmist, näiteks vägivalla või kavaldamise läbi.

Me ei tea, mida mõtles Peetrus sel hetkel, kui Jeesus rääkis talle inimestepüüdmisest, aga kalurina võisid tema peas üsna suure tõenäosusega sündida mõtted, kuidas võiks kuhugi käidavasse kohta võrgud üles panna, mis pahaaimamatule teelisele äkitselt ülevalt peale langeksid. Võib siiski arvata, et Peetrus unustas need Jeesuse sõnad peagi – või harjus nendega, nagu meie oleme harjunud ja leppinud nii mitmetimõistetavate keelenditega kui ka tippspetsialistide teaduslike seisukohtadega, mida me pole võimelised kontrollima.

Kuid inimestepüüdmise lugu saab evangeeliumis järje, mis selle sisu sügavamalt seletab. Kui jüngrid nägid Jeesust Gennetsareti järvel kõndimas, olid nad kohkunud ja ütlesid: “See on tont!”, ning nad karjusid hirmu pärast. Aga Jeesus hakkas nendega rääkima ja ütles: “Olge julged, see olen mina, ärge kartke!” Peetrus vastas: “Issand, kui see oled sina, siis käsi mul vett mööda sulle vastu tulla.” Ja ta ütles: “Tule!” Ning Peetrus astus paadist välja, kõndis vee peal ja tuli Jeesuse juurde. Aga tuult nähes lõi ta kartma, ta hakkas vajuma ning hüüdis: “Issand, päästa mind!” Jeesus sirutas sedamaid oma käe, haaras temast kinni ja ütles talle: “Sina nõdrausuline, miks sa kahtlema löid?” (Mt 14:26-31) Nii sai Peetrus omal nahal tunda, mida tähendab olla see uppuja, kes tuleb elu tormistest vetest välja püüda.

Armsad õed ja vennad, vanas Päästarmee laulus on sõnad:

“Viska nõöri, viska nõöri, vend upub patulaine pääl.

Viska nõöri, viska nõöri, sest muidu vend ju upub säääl.”

Seda laulu on vahel parodiseeritud ja kasutatud vabakirikliku vagaduse tõgamiseks. Kuid tegelikult peegeldab selles sisalduv sõnum päris hästi inimeseksolemise müsteeriumi üht fundamentaalset seika: kui elu kaotab mõtte ja meie kõrval ei ole ligimest, kes hooliks, kes ei jätaks meid oma muredega üksi, siis omal jõul oleks raske, sageli lausa võimatu pääseda.

Inimese veest väljapüüdmise kujund tähendab tõesti tema päästmist, eriti piltlikult veel siis, kui uppuja on kaotanud teadvuse ega suuda end ise enam kuidagi aidata. Inimene on maismaaelanik, ja kuigi ta koosneb ise suuremalt jaolt veest, vajab seda joomiseks ja on õppinud nii ujuma kui laevu ehitama, siis ettevaatamatus suurtel veekogudel võib kibedasti kätte maksta.

Samamoodi on pattudega: oma põhiolemuselt on need lihtsalt eluks vajalike tegevuste ülepingutused. Sellepärast tuleb patust hoidumiseks tähele panna, et kuigi kõik inimesed vajavad vahendeid, et elus toime tulla, siis saab neid muretseda ka varastamata või röövimata.

Lahkarvamusi saab lahendada ka ilma vägivallata, armastus teenitakse ära hoolivuse, mitte pealetükkivusega. Kui me järgime neid põhimõtteid, siis jääme püsima elumere tormides, oleme need, kes suudavad uskuda rohkem kui kahelda – need, kes oskavad nii abi vastu võtta kui ise aidata. Aamen.